

DE STER VAN NEDERLAND

15 AUGUSTUS 1935

No. 16

40e JAARGANG

Gezond te zijn en blij,
Is meer dan goud voor mij.

SAMENWERKING

Veronderstelt toch eens, dat een algeheele samenwerking in de gemeente kon worden verzekerd ter bescherming en ontwikkeling van mooie, reine werkzaamheden voor de jongens en meisjes.

Vaders en Moeders, Priesterschap, Padvindsters, Jeugdwerkambtenaressen, allen vastbesloten, den strijd tegen de ongezonde dingen aan te binden, door in iets beters te voorzien.

Dit soort werk wenscht u ook in uw gemeente? Natuurlijk. Begint er dan vroeg mede!

BOODSCHAP AAN JEUGDWERKLEIDSTERS

door Oud. David O. McKay

Op Dinsdag 18 Juli 1933 raakte er in de slechte streken van Dakota een klein driejarig kind zoek. Hij was blootshoofds, barrevoets en droeg slechts een speelpakje. De streken staan bekend om hun gevaren, ravijnen, ratelslangnesten en als verblijfplaats voor wilde dieren. Toen werd ontdekt, dat de kleine jongen weg was, begonnen de ouders onmiddellijk te zoeken. Later op den avond begonnen ook buren en vrienden de wanhopige ouders in het den geheelen nacht zoeken naar den jongen te helpen. Vroeg Woensdagmorgens reed een buur 20 K.M. den omtrek af, om rond te brengen, dat het kind weg was. Boeren, huisvrouwen, schaapherders, koeienjongens, zaken- en ambachtslui, winkeliers, Jongens- en Meisjespadvinders, rechters kwamen allen op het stadsplein te zamen, om van schout Thompson de volgende instructie te ontvangen :

Wij gaan allen de streken af, om te zoeken en den kleinen jongen van Cornell terug te brengen. De beste manier, die ik weet is, dat wij allen een groote rij vormen en daarheen marcheeren. Elke man, vrouw en elk kind, zal een paar voet van de andere afloopen. Terwijl we langs gaan moet iedere grot en ravijn worden afgezocht, iedere struik onderzocht. Deze rij, vrienden en buren, mag niet gebroken worden. Iedere plek water, bergkloof en grot moet grondig worden doorzocht, geen plekje mag door ons worden overgeslagen. Dat is de eenige manier. Ik weet niet, hoe lang dit zoeken zal duren, doch de kleine Alfred Cornell bevindt zich ergens in deze streken en als we terugkeeren, moet de kleine bij ons zijn. Wij kunnen slechts hopen (en zijn stem beefde, toen hij keek naar de schreiende moeder, die vooraan in de menigte stond), dat we niet te laat zijn. Laat ons gaan. Ik heb er enkelen aangewezen, te paard te gaan, zoodat het niet misloopt en dar zal ook niet, als ik tenminste iets aangaande de menschen van deze staat afweet.

De rij werd gevormd en Donderdagsavonds om half zeven, vijf en zestig uur nadat de kleine driejarige kerel van huis was gedwaald, vond men hem geknield bij een stroompje liggen. Zijn beenen en voeten waren deerlijk gehavend. Zijn vader en moeder snelden op hem toe, en terwijl hij hem in zijn armen nam, zeide

De rij werd gevormd en Donderdagsavonds om half zeven, vijf en zestig uur nadat de kleine driejarige kerel van huis was gedwaald, vond men hem geknield bij een stroompje liggen. Zijn beenen en voeten waren deerlijk gehavend. Zijn vader en moeder snelden op hem toe, en terwijl hij hem in zijn armen nam, zeide

de vader : „Hoe gaat het, lieveling ?” „Best”, antwoordde het kleine ventje en begon toen te schreien. Toen de 16 K.M. lange rij zoekers wist, dat de jongen gevonden en nog in leven was, ging er een hevig gejuich op. Zij hadden het verlorene gevonden. Zij hadden aan den oproep gehoor gegeven, alle hinderpalen uit den weg geruimd en een leven gered.

Ik heb dit voorval aangehaald om uw aandacht te vestigen op enkele voorname punten van dit merkwaardig speurwerk, welke ik door correspondentie met den schout te weten kwam. Ten eerste : het onmiddellijk werk van de ouders, die den geheelen Dinsdagnacht riepen en riepen. Woensdagnachts kwam er een hevige onweersbui opzetten, gevolgd door regen en hevige windvlagen, doch men ging door. Ten tweede : de hartelijke medewerking van de omgeving. Mannen en vrouwen verlieten hun dagelijksch werk — de ploeg bleef in de voren staan, het hooi op het veld ; kantoorplaatsen waren onbezet ; bakkerijen en caféhouders voorzagen in voedsel voor de zoekenden. Ten derde : doeltreffende organisatie van de groep ; en ten vierde : nauwkeurigheid en volharding van de zijde der zoekenden.

Uit alle deelen des lands wijzen de rapporten uit, dat de jeugd de misdadige leeftijd is. Aan alle kanten is er bewijs ten over, dat er in de slechte streken der gemeenschap jongens en meisjes zwerven.

In de Vereenigde Staten zijn er zeven en twintig millioen jeugdige personen onder de 21 jaar, die geen godsdienstonderricht genieten. In de stad New York alleen hebben 746.000 leerlingen geen aansluiting bij een kerk. Onder de kinderen neemt de misdaad toe. Eén op de veertien jongens tusschen twaalf en twintig jaar, wordt gearresteerd en voor de rechtbank gebracht. Vijf en tachtig procent ervan zijn tusschen zeventien en vijf en twintig jaar. De gemiddelde leeftijd van den misdadiger is tusschen vijf en twintig en twintig. Billioenen werden er besteed aan *verbeteren en straffen*, doch de oproep is naar *voorkomen*.

In de districten onzer Kerk zijn heel veel kinderen die in ons Jeugdwerk ingeschreven moesten zijn. Zij spelen op de grens der gevaarlijke streken. Volgens betrouwbare statistieken is er reeds in iedere gemeente één jongen of meisje, die deze grenzen zijn gepasseerd naar de streken der onzedelijkheid en misdaad, doch geen ouders gaan er den geheelen nacht op uit om te roepen en te zoeken en geen buur rijdt 20 K.M. ver om rond te roepen, dat er een kind verloren is. Iemand moet het teeken geven. Iemand moet als leider optreden en de menigte organiseeren. In de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen zijn er mannen en vrouwen, die voor dien plicht zijn aangewezen. Het toezien bestuur der Jeugdorganisatie en het Algemeen Hoofdbestuur hebben aan dezen oproep gehoor gegeven en de boodschap rondgebracht. Het volk is vereenigd. De ambtenaressen van deze vereeniging zullen net zulke duidelijke instructies ontvangen als schout Thompson den twee honderd vijftig zoekenden gaf.

Er zijn vier voorname factoren om het doel der leiders met betrekking tot het kind te verwezenlijken. Ten eerste: *vind hem*; ten tweede: *ken hem*; ten derde: *interesseer hem*; ten vierde: *zet hem tot werkzaamheid aan*. Met de hulp der meest volledig georganiseerde kerk in de wereld is het niet moeilijk ieder kind te vinden, doch hem vinden is veel minder moeilijk dan hem kennen. Onze eerste stap is te weten te komen, wat de oorzaak van het kinds overtreding was. In drie treffende gelijkenissen heeft Jezus ons de fundamenteele redenen gegeven, waarom een ziel van de kudde kan afdwalen. De eerste is het te ver afdwalen op zoek naar waar plezier of vreugde, zoals aangegeven in de gelijkenis van het Verloren Schaap. De tweede is de zorgeloosheid en verwaarloozing der ouders en leeraars, zoals blijkt uit de gelijkenis van het Verloren Geldstuk; de derde is de eigenzinnigheid, zoals de gelijkenis van den Verloren Zoon ons laat zien. Nadat het verlorene is gevonden, is het noodzakelijk, de beweegreden en oorzaak van zijn afdwalen na te gaan.

De volgende stap is, zijn belangstelling te weten te komen en wanneer men die gevonden heeft en kent, is het noodzakelijk, het voorbeeld van den Grooten Leeraar te volgen. Die hen leidde van hetgeen zij wisten tot hetgeen Hij hen wilde laten weten. Doch de belangrijkste dezer vier voorwaarden om het kind tot het verrichten van iets te krijgen, is hen te doen gevoelen, dat hij anderen een dienst kan bewijzen, dat hij tegenover de groep verantwoording draagt — het doen ontwaken van verantwoordelijkheidsgevoel.

Nog één gedachte — deze jongens en meisjes, die eigenzinnig zijn, die uw gevoelens kwetsen en u doen denken, dat zij geen poging waard zijn, kunnen schitterende juweelen in de diadeem der gemeenschap blijken te zijn.

God zegene u. U hebt aan den oproep gehoor gegeven en u zult niet rusten, voordat u het verlorene hebt teruggebracht.

HEEFT PROFETIE OPGEHOUDEN ?

Toen in den herfst van 1929 de crisis begon, zeide iedereen: „Dat zal wel spoedig weer voorbij zijn. Wanneer de lente komt, hebben we weer voorspoed. Er zijn meer crisistijden geweest, die slechts een paar maanden duurden.” Het voorjaar brak aan en de malaise bleef. De zomer kwam en nog steeds leed men er onder, doch iedereen was hoopvol. Experts op economisch gebied beloofden het volk, dat het binnen enkele maanden alles weer normaal zou zijn. Doch er stond iemand op, wiens inzicht werd gescherpt door zijn nauw contact met God, die woorden uitte, geheel in tegenstrijd met het algemeen gevestigd geloof. President Anthony W. Ivins zeide in een Priesterschapsconferentie in het najaar van 1930 tot de vergaderde broeders, dat de welvaart niet binnen een paar maanden of jaren zou wederkeeren. Hij voor-

spelde, dat niemand zich het vreeselijk lijden zou kunnen voorstellen, dat de volgende drie of vier jaar zouden brengen. Neen, profetie heeft niet opgehouden te bestaan. Deze woorden zijn, zooals wij allen tot ons leedwezen weten, letterlijk in vervulling gegaan.

Op de onlangs te Luik gehouden conferentie van Zendingpresidenten, profeteerde een apostel van den Heere Jezus Christus eveneens aangaande toekomstige gebeurtenissen. Een der profetieën welke hij uitsprak, was deze: „*Het Jeugdwerk zal in de toekomst een der meest doeltreffende middelen zijn voor het contact der Kerk*”. Ik zie deze profetie in vervulling gaan, net zoo zeker als de profetieën der profeten van Israël van ouds werden vervuld. Ze zal net zoo zeker in vervulling gaan als de vele profetieën van Joseph Smith. Gezegend is hij, die bij deze vervulling helpt! Te veel van onze broeders en zusters beseffen de belangrijkheid van dit werk met kinderen niet. Toch gevoelde een van de dienstknachten des Heeren, onze President Merrill, dat het een der beste ons ten dienste staande middelen voor predikingswerk bood. Weet u, dat een kleine gemeente in Engeland geheel en al werd opgebouwd door het bekeeren der ouders van de Jeugdklas-kinderen? Denkt daarbij ook aan het zaad, dat in het hart der kinderen zelf geplant wordt, en waarvan veel in latere jaren zeker vrucht zal dragen. Onthoudt het gezegde: „Leid een kind op het pad, dat hij moet gaan en hij zal er nimmer meer van afwijken.” Eveneens: „Men moet het boompje buigen, terwijl het jong is.”

Wij moeten trachten, de belangrijkheid van dit Jeugdwerk te begrijpen en betere Jeugdklassen opbouwen, dan we ooit tevoren hebben gedaan. Wij hebben leidsters noodig. Wij behoeven de samenwerking van gemeentepresidenten en van de andere organisaties. Hier is voor de zusters, die geen ambt in de Kerk bekleeden, een wonderschoone gelegenheid, het werk des Heeren vooruit te helpen. Met een ernstig verlangen en een gebedsvol hart en trouw werk is het voor de nederigsten van ons mogelijk, een leerares te worden van deze kleine kinderen, die Christus zoo zeer liefhad; indien niet in een gewoon georganiseerde Jeugdklas, dan wellicht in een kleine Jeugdgroep in haar eigen huis. Wederom, gezegend zijn zij, die aan de vervulling van deze profetie, door een van God's verkozen dienstknachten geuit, medewerken! Moge de Nederlandsche Zending vooraan staan in het werk, om deze belofte waar te maken.

Hermana F. Lyon.

IS ONS JEUGDWERK ZENDINGSWERK ?

Reeds in vele vergaderingen is er den nadruk opgelegd, dat het Jeugdwerk werkelijk zendingswerk kan zijn en dit was niet slechts een bewering, om aan dit werk meer belangrijkheid toe te kennen.

dan het heeft, doch omdat ook in dit land de bewijzen ervoor te zien zijn. In een der andere artikelen werd er melding van gemaakt, dat door de vooruitstrevendheid en liefde voor kinderen een jong meisje er in slaagde, in haar woonplaats door het oprichten van een Jeugdklas de ouders tot aanhangers van het ware Evangelie te winnen. Het gevolg was, dat door deze Jeugdklas een gemeente der Kerk in die plaats werd georganiseerd.

Het Jeugdwerk is in dien zin verschillend van onze andere organisaties, dat het voor een groot gedeelte ook niet-leden der Kerk tot leden der klassen heeft. In Nederland bestaat het overgrootste deel ingeschrevenen uit kinderen van niet-leden of z.g. vreemde kinderen. Doch omdat dit het geval is, daalt ons werk niet in belangrĳheid, zooals helaas zeer vaak de gedachte is. Integendeel, hoe grooter het aantal vreemde kinderen, des te ruimer zendingsveld ligt er te bewerken. Want denken wij er wel aan, dat deze kinderen ons niet alleen zijn gegeven, om tot goede burgers op te leiden, zooverre als ons contact met hen daartoe in staat is, doch dat deze kinderen twee ouders en wellicht grootere broers en zusters hebben? Deze hebben waarschijnlijk nimmer de klanken van de zuivere Evangelieboodschap gehoord. Dit is hun kans, de leeringen van den Heiland te hooren en dit is uw gelegenheid, uw getuigenis dienaangaande te geven en het middel te zijn voor deze menschen, om dezelfde vreugde in het leven te genieten, die wij bezitten. Door de kinderen vinden wij het contact met de ouders! En een ieder ouder zal waardeeren, dat wij belang in zijn kind stellen en naar ons willen luisteren, wanneer wij hen van goeden raad dienen in het belang van het kind.

Nogmaals — het Jeugdwerk is van groot belang. Vele kinderen, die nog nimmer gebeden hadden en zelfs niet wisten, wat het was, hebben in onze Jeugdklassen bidden geleerd. Wanneer zij dit dan ook thuis doen, kan het niet anders, dan de ouders tot nadenken stemmen. In Rotterdam is deze organisatie het middel geweest, een moeder met haar vier kinderen thans als goede leden der Kerk te zien. Zooals in deze gemeente het Jeugdwerk het middel is geweest om meerderen tot de kudde van Christus toe te brengen, kan dit ook in andere plaatsen het geval zijn. Mogen wij de vreemde kinderen in onze zalen verwelkomen, ook al hebben ze vuile handjes en vaak een ongewasschen gezichtje. Dit is slechts de buitenkant en kan met tact der leidsters wel van aanzien veranderen; doch de kern is even rein en zuiver als van de kleinen, die Jezus in Zijn armen nam en zegende. Wanneer wij hen niet welkom heeten en van de veronderstelling uitgaan, dat wij van het werk met deze kleinen toch niet veel succes kunnen verwachten en zij niet dezelfde voorrechten behoeven te genieten, die onze kinderen in de Kerk hebben, dan zouden wij ons gelijk stellen aan de Joden in de dagen van Jezus' bediening op aarde, die ook dachten, dat zij en hun kinderen alléén de erfgenamen waren van Jehova's zegeningen. Jezus heeft ons anders geleerd en

zeide : „Zoo wie dit kindeken ontvangen zal in Mijnen naam, die ontvangt Mij”.

Moge wij met deze vermaning in gedachten het Jeugdwerk tot grooter opbloei brengen.

J. A. Riet,

Opzienster van het Jeugdwerk
in Nederland.

ZEVEN SPECIALE OOGMERKEN VOOR DE OUDERS

door Ernest R. Groves

1. Vult ieder tijdstip in het leven van uw kind met de vreugde der kameraadschap, zoodat er geen moment triest zal zijn.

2. Helpt uw kind, innerlijke zelfbeheersching aan te kweken. Hij zal dan in staat zijn, de scherpe ondervindingen onwankelbaar te verdragen.

3. Leert uw kind van zijn vroegste jeugd af, vrees te overwinnen. Zijn vrijheid in denken en handelen zal hem tot scheppende werkzaamheden van alle soort bekwamen.

4. Prikkel de weetgierigheid van uw kind. Wanneer hij u vragen stelt, moedigt zijn belangstelling en verbazing omtrent het leven aan door redelijke, bevredigende antwoorden.

5. Indien uw kind neiging tot minderwaardigheidsgevoel heeft, tracht dit dan te overwinnen, door zijn aandacht te vestigen op hetgeen hem sterk maakt. Zodoende zal hij door afleiding en succes zijn gedachte aan zijn zwakheid verliezen.

6. Denkt er aan, dat een gezond kind levenslust noodig heeft. Uw houding zal hem helpen, om niet sentimenteel en met wijsheid in zijn wereld te handelen.

7. Ontwikkelt ten laatste in uw kind een diep vertrouwen in de moreele wereld. Dit dient u eerst zelf te gevoelen, alvorens u dit ooit op hem zult kunnen overbrengen.

VOOR JONGE OGEN

Bladen uit mijn Dagboek
door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK XII.

Wij gingen voort met arbeiden, prediken en dopen en organiseerden een vertakking der Kerk op elk eiland en ten laatste, op 2 October, verlieten wij de Heiligen op het Noorder-eiland om voor een poosje naar Scarboro terug te keren.

Wij liepen op één dag van Thomaston naar Bath, een afstand van bijna 74 K.M. en woonden in laatstgenoemde plaats een Baptistische conferentie bij. Ik sprak die avond ook voor een grote

vergadering en de mensen schonken me veel aandacht en wilden gaarne meer aangaande onze leerstellingen weten.

De volgende dag liepen we ongeveer 60 K.M. naar Portland en de daarop volgende dag naar Scarboro. Hier ontmoette ik weer mijn vrouw en haar vader's familie.

De tijd was voor mij nu aangebroken, om van Br. Jonathan H. Hale afscheid te nemen. We hadden al die tijd meer dan drie duizend K.M. te zamen afgelegd, met hart en geest verenigd.

Hij voelde het zijn plicht, naar zijn familie in Kirtland terug te keren, doch mijn plicht riep me weer terug naar mijn arbeid op de eilanden.

Op 9 October vergezelde ik Br. Hale $1\frac{1}{2}$ K.M. op zijn reis. Wij gingen naar een bosje, knielden daar neer en baden te zamen, voelden ons gelukkig en nadat wij elkander in des Heren bescherming hadden aanbevolen, namen wij afscheid, hij ging naar Kirtland, ik naar de eilanden terug.

Veertien dagen bracht ik door met het bezoeken van Heiligen en vrienden en het houden van vergaderingen bij hen en op 28 October nam ik afscheid van vader Carter en familie; te zamen met mijn vrouw ging ik naar Portland en bracht de nacht bij mijn zwager, Ezra Carter, door.

Er kwam een hevige storm opzetten, zodat wij niet eerder dan 1 November naar zee konden gaan; toen namen wij de boot naar Owl's Head, een rijtuig naar Thomaston en een sloep naar de Fox eilanden.

Mijn tweede bezoek aan deze eilanden werd onder geheel verschillende omstandigheden afgelegd dan mijn eerste. Bij mijn eerste bezoek was ik voor de mensen daar geheel vreemd, en zij waren vreemdelingen voor het evangelie, maar bij mijn tweede bezoek ontmoette ik veel Heiligen, die het Evangelie hadden aangenomen en die mij alsmede mijn reisgenote met blij hart verwelkomden.

Op Zondag 5 November vergaderde ik met een groot aantal Heiligen en vrienden en doopte wederom allen, die mijn getuigenis wilden aannemen.

Nadat ik het Noorder-eiland had bezocht en daar met de Heiligen vergaderd had, en na de vergadering twee personen had gedoopt, ging ik met kapitein Coombs aan boord van een sloep naar een ander eiland, het eiland Holt genaamd. Wij kwamen daar 's middags aan en ik predikte die avond tot de mensen in hun schoolgebouw en had een aandachtig gehoor. Die nacht bracht ik door bij John Turner, die een Boek van Mormon van me kocht.

De volgende dag keerde ik naar de Fox-eilanden terug, en zoals Paulus eens hard moest roeien, om gedurende een storm te kunnen landen, moesten wij hard roeien om het bij kalm weer te kunnen doen. Nadat ik weer op het Noorder-eiland had gesproken en aan het einde der vergadering twee personen had gedoopt, keerde ik in gezelschap van Zr. Woodruff en anderen weer naar het vasteland terug, waar ik vijftien dagen doorbracht, gedurende welke

tijd ik de mensen bezocht, twaalf vergaderingen hield en verscheidene personen doopte.

Op 13 December ging ik weer naar het Noorder-eiland, waar ik bijeenkomsten hield, en stak toen over naar het Zuider-eiland.

Op 20 December had ik met Mr. Izaak Crockett een uur werk, om grote stukken ijs weg te hakken, teneinde hem te dopen, hetgeen ik deed, toen het getij opkwam. Ik doopte ook op dezelfde plaats op de 26e nog twee personen en op de 27e wederom twee.

De 28e hield ik een vergadering in een schoolgebouw; William Douglass, de Methodisten-predikant, kwam binnen en wilde, dat ik een wonder zou verrichten, opdat hij kon geloven, en anders zou hij tegen mij tewerk gaan.

Ik zeide hem, welk soort mensen om een teken vroeg en dat hij een goddeloos en overspelig mens was en voorspelde hem, dat de vloek van God op hem zou rusten, en dat zijn slechtheid in de ogen der mensen openbaar zou worden. (Toen ik verscheidene jaren daarna wederom deze eilanden bezocht, vernam ik, dat de voorspelling werkelijk was uitgekomen en dat hij voor een beestachtig misdrijf veertien jaar gevangenisstraf moest ondergaan).

Zr. Woodruff stak in een boot over en liep 16 K.M., de lengte van het eiland, om mij op de laatste dag van het jaar op te zoeken. Ik hield diezelfde dag in het schoolgebouw een vergadering en doopte aan het einde der vergadering twee personen in de zee, ten aanschouwe van een grote menigte.

1 Januari 1838 bevond ik mij op de eilanden der zee, een prediker van het evangelie van leven en zaligheid tot het volk, die alleen arbeidde, doch gezegend was met het gezelschap van Zr. Woodruff, mijn metgezellin. Ik had vele dagen lang het woord des Heren aan het volk verklaard, de Geest Gods werkte onder de mensen, vooroordeel verdween en de kracht van God werd geopenbaard in wonderen, welke de gelovigen zullen volgen.

Die Nieuwjaarsdag bracht ik door met het bezoeken van de Heiligen en hun bureu, en bij kapitein Charles Brown werd een vergadering gehouden, waar ik een poos tot de mensen sprak; aan het einde van mijn toespraak leidde ik drie mensen in zee en doopte hen. Twee ervan waren zeekapitein, namelijk Charles Brown en Jesse Coombs en de derde was de vrouw van kapitein Coombs.

Nadat ik hen bevestigd had, brachten we de avond door met spreken, zingen en bidden.

Tot de 13e hield ik iedere dag met de Heiligen vergaderingen, toen ging ik naar het Noorder-eiland. Hier bemerkte ik, dat het zaad, dat ik had gezaaid, opgekomen was. Zes personen waren reeds klaar, om te worden gedoopt.

Doch mijn zending op deze eilanden was geen uitzondering op de algemene regel, dat succes niet wordt verkregen zonder vele zich voordoende moeilijkheden. Zij, die het woord verwierpen, werden vaak door den boze geïnspireerd om een poging tot vervolging aan te wenden.

Enkelen dergenen, die mij wilden tegenwerken, gingen naar de haven, maakten een draaischijf en kleine wapenen en zetten dit alles dicht bij het schoolgebouw neer, dicht bij de zeeoever, en terwijl ik aan het spreken was, begonnen ze met hun kanon en geweren te schieten. Ik ging echter door met spreken, doch het geluid van mijn stem ging gepaard met het lawaai van het geschut.

Ik zeide den mensen, dat mijn kleding rein was van het bloed der bewoners van dat eiland, en vroeg of iemand het evangelie wilde aannemen. Twee personen kwamen naar voren en wilden worden gedoopt, wat ik ook deed.

De volgende dag, toen ik naar het strand ging, om een man te dopen, begon men weer op mij te vuren, evenals de vorige avond. Nadien vernam ik, dat men waarschuwingen had opgehangen voor mij, om de stad te verlaten, maar ik vond het beter, om God te gehoorzamen inplaats van de mensen en daarom ging ik niet.

De volgende dag doopte ik drie personen en twee dagen daarna wederom enkele anderen. Ik had overvloedig bewijs van het feit, dat liegende geesten in de wereld waren uitgegaan, want drie personen, die ik had gedoopt, waren door Mr. Douglass bezocht, die hun had verteld, dat ik de Bijbel verlochende en niet te vertrouwen was; doch zij gingen tegen zijn leugens in, totdat de boze hen in bezit nam en ze bevonden zich in een ellendige toestand, toen ze mij lieten halen.

Toen ik bij hen kwam en hun toestand zag, onderwees ik hun de beginselen van het evangelie dienaangaande, zalfde hen en zij werden van de boze invloed bevrijd en verheugden zich wederom.

(Wordt vervolgd).

ZENDINGSNIEUWS

Ontslagen

Op 7 Juni j.l. werd Oud. Lewis E. Whetman, laatstelijk werkzaam als Amsterdamsch districtspresident, van zijn zendingswerk ontslagen. 12 Juni d.a.v. werden Oud. Kenneth E. Knapp, Overziener der O.O.V. en Z.S. in de zending, alsmede Oud H. Ralph Stephenson, zendingscontroleur en reizend secretaris, van actieven zendingsarbeid hier te lande ontslagen. Deze drie broeders vertrokken op 18 Juli 1935 per s.s. „Washington” van Southampton, Engeland, naar New York en gaan van daaruit verder op huis aan.

Speciale vergaderingen

Gedurende de maand Juli werden in Apeldoorn en den Helder speciale vergaderingen gehouden. De zendingen van het Amsterdamsche district hielden een goed-bezochte straatvergadering in den Helder, welke aan het einde ervan vele evangeliegesprekken tot gevolg had en den daarop volgende avond een gevulde zaal met belangstellende vreemdelingen. „Dit Evangelie des Koninkrijks moet in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis aller volkeren en dan zal het einde komen.”

Alkmaarsche gemeente tijdelijk gesloten

Wegens een tekort aan zendingen en niet bij machte een geschikte zaal te huren, werden de zendingen van Alkmaar tijdelijk naar Haarlem overgeplaatst. De leden te Alkmaar worden echter aangemoedigd, de vergaderingen bij te wonen, welke elke twee weken ten huize van Br. L. Plaizier, Ridderstraat 6a te Alkmaar zullen worden gehouden.

Geboren

Br. Gerrit A. Coomans en Hendrika Coomans- de Roo werden 23 Mei 1935 verblijd met de geboorte van een dochter. De kleine werd door haar vader ingezegend en ontving den naam Maria Hermina.

Het echtpaar Albert Buist en Leyda Maria Buist-van Rijswijk van Haarlem verheugen zich eveneens in het bezit van een dochtertje, hetwelk 14 Juni 1935 werd geboren. Ouderling Klaas Kaper heeft de kleine ingezegend en den naam Temkje gegeven.

Muziekavond te Den Haag

Het Haagsche zangkoor heeft 4 Juli j.l. een muziekuivoering gegeven, welke in alle opzichten geslaagd mag heeten. Het koor zelf heeft verschillende zangnummers ten beste gegeven, terwijl het zich voor het welslagen van het programma ook de medewerking had verzekerd van enkele vrienden, die zeer verdienstelijk verscheidene zang- en orgelsoli ten beste gaven. Allen aanwezigen werden in de pauze limonade en cake gepresenteerd. Het Haagsche koor heeft bewezen, welke opbouwende uren een zangkoor den leden kan bieden door vertolking van een der schoonste gaven, de muziek. Moge dit voorbeeld door vele gemeenten worden nagevolgd. Den Haag zal u vertellen, hoe.

Najaars-Conferenties

Nog een maand en de halfjaarlijkse conferenties staan weder voor de deur en dragen de aandacht van leden en vrienden.

Utrecht zal ditmaal de serie najaarsconferenties openen, waarna de andere districten zullen volgen in onderstaande volgorde:

Utrechtsche conferentie 21 en 22 September,

Amsterdamsche conferentie 12 en 13 October,

Rotterdamsche conferentie 9 en 10 November,

Groningsche conferentie 7 en 8 December.

Tijd en plaats der vergaderingen zullen t.z.t. in „De Ster” worden aangekondigd. Een ieder make reeds nu voorbereidingen, om deze conferenties te doen slagen. Dat van de koren ook ditmaal veel zal worden verwacht om te bewijzen, dat het Mormoonsche volk een zingend volk is, dat spreekt vanzelf! Allen, die dus in deze conferenties een-werkzaam aandeel zullen hebben, met frisschen moed aan het werk!

RIJM VAN 'T ROTSGEBERGTE

No. 6

Een Zucht van Dankbaarheid

Ik slaak een zucht van dankbaarheid,
 Dat 't leven goed is nog en mooi;
 Ondanks verdriet en zorg en strijd,
 Staan berg en dal in vollen toi.
 Hoe geurt het pasgemaaide hooi!
 De gansche schepping is verblijd,
 Als was zij nooit aan leed ten prooi —
 Ik slaak een zucht van dankbaarheid!

Ik slaak een zucht van dankbaarheid
 Voor zomerbriesje en zomerlucht,
 Voor 't bloemfestijn, ons toebereid
 Als koude dagen zijn gevluht.
 Op grimme bergen, zoo geducht,
 Volgt lieflijk dalpad, zon-geveid.
 We ontloopen 't meeste stormgerucht —
 Ik slaak een zucht van dankbaarheid!

Ik slaak een zucht van dankbaarheid,
 Dat slechts de laffe bloodaard faalt,
 Dat 't Jan de Wittsvolk in den strijd,
 Den levensstrijd, de kroon behaalt.
 Dat volk wordt immermeer gestaald,
 Voor grooter plichten opgeleid,
 En 't streeft totdat het zegepraalt. —
 Ik slaak een zucht van dankbaarheid!

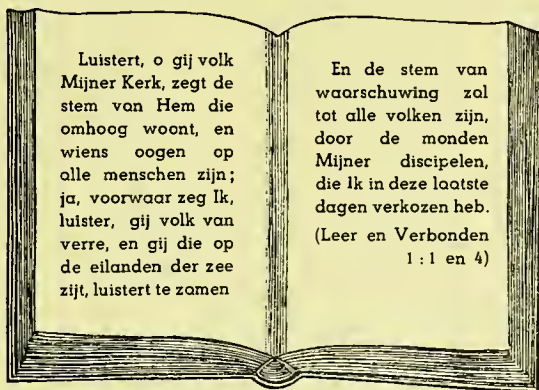
Ik slaak een zucht van dankbaarheid,
 Dat ik in al mijn nerven voel,
 Dat er een Macht is, die ons leidt,
 Die uit het nietig aardsch gevoel,
 Uit zondesfeer en warrelboel
 Ons voert naar mooier werkelijkheid,
 Naar hoogverheven levensdoel —
 Ik slaak een zucht van dankbaarheid!

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Het Eeuwfeest van de Leer en Verbonden

Ofschoon een gedeelte van onze tegenwoordige „Leer en Verbonden” in 1833 te Independence, Missouri, onder den titel van het *Boek der Geboden* was uitgegeven, werd practisch alles daarvan vernietigd tijdens de vervolgingen, welke de Heiligen in dat jaar te verduren hadden. In 1834 en 1835 werden de openbaringen, welke Joseph Smith te Kirtland, Ohio, had ontvangen, gereedgemaakt en voor publicatie gerangschikt. Toen dit werk klaar was, bracht het comité, dat met de uitvoering hiervan belast was, verslag uit van zijn werk aan de Kerk, welke op 17 Augustus 1835 te Kirtland, Ohio, in een plechtige conferentie bijeenkwam. De vergadering zat in volgorde, zooals bij zulke ceremonieele gelegenheden gebruikelijk was — elk quorum of onderscheiden groep van het Priesterschap zat volgens positie op zijn juiste plaats — en de aanneme van de openbaringen, in het boek *Leer en Verbonden* vervat, werd door afzonderlijke stemming van elk quorum en vervolgens de algemeene stemming der geheele vergadering bekend gemaakt.

Nadat het boek aldus was aanvaard en goedgekeurd, maakten de Twaalf Apostelen de volgende verklaring op :

Het getuigenis van de getuigen aangaande het Boek van des Heeren Geboden, welke geboden Hij aan Zijn Kerk gaf door

Joseph Smith Jr., die door de stem der Kerk voor dit doel was aangesteld :

Wij gevoelen ons daarom gewillig tot de geheele menschheid der wereld en ieder schepsel, hetwelk op de oppervlakte der aarde woont, getuigenis te geven, dat de Heere door den Heiligen Geest, welke op ons werd uitgestort, heeft getuigd, dat deze geboden door inspiratie van God werden gegeven in het belang van alle menschen en zekerlijk waar zijn.

Wij geven de wereld dit getuigenis, en de Heere zij onze Helper; en het is door de genade van God den Vader, en Zijn Zoon Jezus Christus, dat ons dit voorrecht tot getuigenis geven aan de wereld wordt geschonken, waarin wij ons bovenmate verheugen en wij bidden den Heere immer, dat de kinderen der menschen ze zich ten nutte zullen maken.

Thomas B. Marsh
David W. Patten
Brigham Young
Heber C. Kimball
Orson Hyde
Wm. E. M'Lellin

Parley P. Pratt
Luke S. Johnson
William Smith
Orson Pratt
John F. Boynton
Lyman E. Johnson

Aldus werd dit kostbaar deel laterdaagsche geschriften de wereld ingezonden, het getuigenis bevattend van twaalf door God gekozen mannen, wier getuigenis omtrent de goddelijkheid van de in dit boek vervatte onderrichtingen onwankelbaar was. Honderd jaar hebben deze leeringen (met de daarbij op latere data gegeven behoorende openbaringen) de toetssteen van het geloof en gedrag van iederen waren Laterdaagschen Heilige uitgemaakt. Zij leeren ons de wonderschoone beginselen van het eeuwig Evangelie en openbaren ons de waardevolle godsdienstige en theologische waarheden, door een afvallige christenwereld sinds lang verloren. Waarlijk kunnen wij op dit eeuwfeest der *Leer en Verbonden* in alle oprechtheid zingen: „Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatsten tijd” en dan voortgaan op de wegen, welke de profeten van God ons hebben aangewezen, opdat wij ten laatste het celestiaal Koninkrijk van onzen Vader mogen bereiken.

PRIESTERSCHAPSLESSEN VOOR SEPTEMBER 1935

(Wij denken er toch aan, dat de eerste en derde avond dezer maand worden gebruikt voor speciale bezoeken door de Priesterschap aan hen, die niet geregeld onze vergaderingen bezoeken en non-actief zijn. Tracht bij hen waar zendingswerk te doen en ze tot dienstbetoon terug te voeren, zoodat ze mogen gevoelen wat er van Kerk-activiteit voor geestelijken groei uitgaat).

Tweede avond. Gebed, enz. Hoofdstuk XII, „De Geestelijke gaven.” *Herstelling van het Evangelie*, blz. 64-69.

Derde avond. Gebed, enz. Huisbezoekrapport. Behandeling van het huisbezoekonderwerp voor October.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)
Voor 3en en 4en Zondag in Augustus.

HOOFDSTUK XII

Eerste reiniging van den tempel

(Vervolg)

Zulk een daad, om priesterlijke hulp te trotseeren en het tempelgebied met kracht te reinigen, kon niet anders dan met verschillend gevolg indruk hebben gemaakt op het volk, dat op het feest aanwezig was; en zij zouden, terwijl zij naar hun woningen in verre en wijd uiteenliggende provincies terugkeerden, den roem van den moedigen Galileeschen profeet zeker verspreiden. Velen in Jeruzalem geloofden te dien tijde in Hem, hoofdzakelijk, omdat zij werden getrokken door de wonderen, welke Hij verrichtte; doch Hij weigerde hun „zichzelven te betrouwen”, daar Hij den onzekeren grondslag hunner belijdenis beseftte. Populaire pluimstrijkerij was voor Zijn doeleinden vreemd; Hij wenschte geen gemengd gevolg, doch zamelde liever rondom zich hen, die het getuigenis van Zijn Messiasschap van den Vader ontvingen. „Hij kende alle menschen, en had niet van noode, dat iemand getuigen zoude van den mensch; want hijzelf wist wat in den mensch was.”¹⁾

Het voorval van Christus' krachtig reinigen van den tempel is in tegenstelling met het algemeen aanvaarde begrip, dat Hij iemand was, zoo zacht en bescheiden in gedrag, dat Hij onmanlijk scheen. Zachtmoedig als Hij was, en geduldig in lijden, tegenover berouwvolle zondaars genadig en lankmoedig in Zijn optreden, was Hij toch streng en onbuigzaam in tegenwoordigheid van huichelarij en onmeedoogend in Zijn aanklacht tegen voortdurende kwaaddoeners. Zijn stemming was onderhevig aan de omstandigheden, waarin Hij optrad; zachte aanmoedigende woorden of brandend uiting geven aan gerechtvaardigde verontwaardiging vloeiden met dezelfde welbespraaktheid van Zijn lippen. Zijn natuur was geen poëtische voorstelling van voortdurende engelachtige zoetheid, doch die van een Man, met bij manzijn en manlijkheid passende gevoelens en driften. Hij, die dikwijls vol medelijden weende, toonde op weer andere tijden in woord en daad den rechtvaardigen toorn van een God. Doch Hij was al Zijn gevoelens, hoe lieflijk ook voortkabbelend of hoe sterk opgezweept, steeds meester. Vergelijk den zachtmoedigen Jezus, door de nooden op het feest te Kana tot vriendelijk dienstbetoon bewogen, met den verontwaardigden Christus, die de zweep hanteerde en temidden van door Hemzelf veroorzaakte opschudding en tumult het vee en de mannen als een onreine kudde voor Zich uitdreef.

Jezus en Nicodemus ²⁾

Dat de wonderlijke daden, door Christus ten tijde van en op dit

¹⁾ Joh. 2: 23-25.

²⁾ Joh. 3: 1-21.

wonderlijke Paaschfeest gewrocht, behalve velen van het gewone volk, ook enkelen der geleerden tot geloof in Hem hadden gebracht, wordt bewezen door het feit, dat Nicodemus, die een Farizeeër was en als een der leiders van de Joden een hooge plaats bekleedde, met verzoek om inlichtingen tot Hem kwam. Er schuilt wel beteekenis in de omstandigheid, dat dit bezoek 's-nachts werd afgelegd. Wellicht was de man gedreven door een oprecht verlangen, om meer te weten van den Galileeër, wiens werken men niet kon voorbijzien, ofschoon ambtelijke trotsch en vrees voor mogelijke argwaan, dat hij een aanhanger van den nieuwen profeet was geworden, hem ertoe brachten, zijn onderneming verborgen te houden.¹⁾ Jezus aansprekend met den titel, welken hij zelf droeg en als van eer en aanzien beschouwde, zeide hij: „Rabbi, wij weten, dat gij zijt een Leeraar van God gekomen; want niemand kan deze teekenen doen, die gij doet, zoo God met hem niet is.”²⁾ Of zijn gebruik van het meervoudig voornaamwoord „wij” beteekent, dat hij door het Sanhedrin was gezonden, of door de Farizeeëngroep — waarvan de leden, als vertegenwoordigers van de order, gewend waren, aldus te spreken —, of in redekunstigen zin slechts zichzelf bedoelde, is van weinig belang. Hij erkende Jezus als een „leeraar van God gekomen” en noemde de redenen, waarom hij dat dacht. Welk zwak geloof er ook in het hart van den man werd beroerd, dit was gegrondvest op het bewijs der wonderen, grootendeels ondersteund door het psychologisch gevolg van teekenen en wonderen. Zijn oprechtheid en eerlijkheid van doel strekken hem tot eer.

Zonder bepaalde vragen af te wachten, „antwoordde Jezus en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar zeg ik u, tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien”. Nicodemus schijnt geheel in de war te zijn geweest; hij vroeg hoe zulk een verjonging mogelijk was. „Hoe kan een mensch geboren worden, nu oud zijnde? Kan hij ook andermaal in de schoot zijner moeder ingaan en geboren worden?” Wij doen Nicodemus geen onrecht aan, wanneer we aannemen, dat hij een rabbijn was; een man, geleerd in de Schriften moest toch hebben geweten, dat er in de woorden van Jezus een andere beteekenis schulde dan die van een sterfelijke, letterlijke geboorte. Indien het bovendien mogelijk was, dat een mensch letterlijk voor de tweede maal en in het vleesch kon geboren worden, hoe kon zulk een geboorte hem dan in zijn geestelijken groei van nut zijn? Het zou slechts zijn een voor de tweede maal verschijnen op het tooneel van het lichamelijk bestaan, en geen vooruitgang beteekenen. De man wist, dat het onderwerp van een nieuwe geboorte in de leeringen van zijn dagen algemeen bekend was. Van iederen bekeerling tot het Jodendom werd ten tijde van zijn bekeering gesproken als van een nieuw-geborene.

¹⁾ Aanteekening 7.

²⁾ Joh. 3:2; lees verzen 1-21.

De verbazing van Nicodemus was wellicht het gevolg, tenminste gedeeltelijk, van de alomvattendheid van het gebod, zooals door Christus verkondigd. Waren ook de kinderen van Abraham daarbij gerekend? De traditie der eeuwen kwam tegen zulk een inzicht in opstand. De heidenen moesten wederom geboren worden door een plechtige aanneming van den Joodschen leer, wilden zij zelfs maar geringe deelhebbers zijn in de zegeningen, welke het huis van Israël als erfdeel toebehoorden; doch Jezus scheen allen gelijk te behandelen, Joden en heidenen, afgodendienaars en het volk, die met hun lippen tenminste Jehova God noemden.

Jezus herhaalde de verklaring, en met juistheid en met het indrukwekkende „Voorwaar, voorwaar” hierop den nadruk leggend, volgde de grootste les, welke ooit in de ooren van dezen leider van Israël had geklonken: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.” Dat de nieuwe geboorte, welke aldus absoluut noodzakelijk bleek te zijn als voorwaarde, om het koninkrijk van God binnen te gaan, en zonder beperking of nadere aanduiding, op ieder mensch van toepassing, een geestelijke wedergeboorte was, werd den zich verbazenden rabbijn aldus verklaard: „Hetgeen uit het vleesch geboren is, dat is vleesch, en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is geest. Verwonder u niet, dat ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden”. Nog steeds peinsde de geleerde Jood er over, doch kon het niet begrijpen. Wellicht was op dat moment het geruisch van den nachtwind te hooren; zoo ja, dan benutte Jezus, zooals een bekwaam leeraar dat doet, dit toeval, om de les duidelijker te maken, toen Hij voortging: „De wind blaast waarhenen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt en waar hij henegaat; alzoo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is.” Zooals eenvoudig vermeld, werd Nicodemus te kennen gegeven, dat zijn wereldsche geleerdheid en ambtelijke positie hem in 't geheel niets baatten, om de dingen van God te verstaan; door het lichamelijke gehoorszintuig wist hij, dat het woei; door het gezicht kon hij opmerken, dat de wind langs ging; doch wat wist hij aangaande de uiteindelijke oorzaak van zelfs dit eenvoudig verschijnsel? Indien Nicodemus waarlijk in geestelijke zaken zou worden onderricht, moest hij zich ontdoen van zijn vooroordeel, als gevolg van zijn beweerde kennis omtrent de lagere dingen.

Ofschoon hij rabbijn en vooraanstaand lid van het Sanhedrin was, was hij in de nederige woning van den Leeraar van Galilea in de tegenwoordigheid van een Meester. In de verbijstering der onwetendheid vroeg hij: „Hoe kunnen deze dingen geschieden?” Het antwoord moet voor den man vernederend, zoo niet verootmoedigend zijn geweest: „Zijt gij een leeraar Israëls en weet gij deze dingen niet?”

Een eenvoudige kennis aangaande enkele der grondbeginselen van het Evangelie zou tevoren reeds dit alles hebben verklaard;

Nicodemus werd zijn gebrek aan kennis verweten, temeer nog, waar hij een leeraar van het volk was. Toen legde onze Heere het genadiglijk verder uit, en getuigde, dat Hij sprak omtrent een verzekerde kennis, gegrond op wat Hij had gezien, terwijl Nicodemus en zijn volgelingen onwillig waren, het getuigenis van Zijn woorden aan te nemen. Bovendien verklaarde Jezus, dat Zijn zending die van een Messias was en voorspelde Zijn dood en hoe deze zou geschieden — dat Hij, de Zoon des menschen, verhoogd moest worden, zooals Mozes de slang in de woestijn verhoogd had als een teeken, waardoor Israëel aan de noodlottige plaag zou kunnen ontkomen.¹⁾

Het doel van den vooropgezetten dood van den Zoon des menschen was: „Dat, wie in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”, want voor dit doeleinde en door Zijn grenzenlooze liefde voor den mensch had de Vader Zijn Eeniggeboren Zoon gegeven. En verder, dat, hoewel het waar was, dat in Zijn sterfelijkten staat de Zoon niet was gekomen om als rechter te zitten, doch om te onderrichten, te overtuigen en te redden, er niettegenstaande zekerlijk veroordeeling zou volgen, wanneer men dien Zaligmaker verwierp, want het licht was gekomen en goddelooze menschen hadden het licht vermeden en gehaat, omdat zij de duisternis verkozen, waarin zij hoopten hun booze werken te verbergen. Hier ondervond Nicodemus wellicht wederom de wroeging van het geweten, want was ook hij niet bevreesd geweest, om tot het licht te komen en had hij voor zijn bezoek niet de donkere uren uitgekozen? De laatste woorden van onzen Heere bevatten zoowel onderrichting als terechtwijzing: „Maar die de waarheid doet, komt tot het licht, opdat zijne werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn”.

De inhoud van dit gesprek tusschen Nicodemus en den Christus omvat een onzer meest leerzame en waardevolle schriftuurplaatsen betreffende de absolute noodzakelijkheid van het zonder voorbehoud inwilligen der wetten en verordeningen van het evangelie, noodzakelijk tot zaligheid. Geloof in Jezus Christus als de Zoon van God, door wien alleen de menschen eeuwig leven kunnen verkrijgen; het verzaken van zonden door het zich absoluut afwenden van de dichte duisternis van het kwaad tot het reddend licht der gerechtigheid; het groote vereischte van een wedergeboorte door den doop in water, en die van de noodzakelijkheid door onderdompeling, daar anders het symbool van een geboorte zonder beteekenis zou zijn; en de voltooiing der wedergeboorte door den doop door den Geest — al deze beginselen worden hierin zoo eenvoudig en duidelijk onderwezen, dat 's menschen verontschuldiging omtrent onwetendheid niet aanvaardbaar is.

Indien Jezus en Nicodemus de eenige personen zijn geweest, die bij dit onderhoud tegenwoordig waren, dan moet Johannes, de

¹⁾ Num. 21 : 7-9.

schrijver, door een der beiden zijn ingelicht. Daar Johannes een der eerste discipelen was, later een der apostelen, en hij in het apostolisch gezelschap werd onderscheiden, door zijn hechte persoonlijke kameraadschap met den Heere, is het alleszins waarschijnlijk, dat hij het verslag van de lippen van Jezus hoorde. Het was klaarblijkelijk Johannes' bedoeling, om eerder de bij die gelegenheid gegeven groote les te vermelden, dan om de uitvoerige geschiedenis te vertellen. Het verslag begint en eindigt met gelijke kortheid; onbelangrijke voorvallen zijn weggelaten; iedere regel is van betekenis; de schrijver beseft de groote belangrijkheid van zijn onderwerp ten volle en behandelt het dienovereenkomstig. Latere mededeelingen omtrent Nicodemus bevestigen de waardeering van den man, toen hij met Jezus in gesprek kwam — de waardeering van iemand, die zich een geloof in den Christus bewust was, doch wiens geloof zich nimmer tot zulk oprecht en manmoedig geloof ontwikkelde, dat hij ongeacht kosten of gevolgen, tot aannahme en aanvaarding overging.¹⁾

Aanteekeningen.

7. Enkelen der »oversten« geloofden. — Nicodemus was niet de eenige onder de onderrichtende klasse, die in Jezus geloofden; doch omtrent de meesten hunner lezen we niets om aan te toonen, dat zij voldoende moed hadden, om zelfs in den nacht te komen en zelfstandige en persoonlijke navraag te doen. Zij vreesden als gevolg daarvan het verliezen van populariteit en positie. Wij lezen in Joh. 12:42, 43: „Nochtans geloofden ook zelfs velen uit de oversten in hem; maar om der Farizeeërs wil beleden zij het niet, opdat zij uit de synagoge niet zouden geworpen worden; want zij hadden de eer der menschen lief, meer dan de eer Gods.” Bedenk eveneens het voorval van den schriftgeleerde, die aanbod een discipel te worden en Hem te volgen, doch wellicht vanwege zekere mate onoprechtheid of ongeschiktheid, eerder door Jezus werd ontmoedigd dan goedgekeurd. (Matth. 8:19, 20).

8. Nicodemus. — De door dezen man gevolgde weg toont onmiddellijk aan, dat hij waarlijk in Jezus als een van God gezondene geloofde en dat zijn geloof zich niet ontwikkelde in een toestand van waar geloof hetwelk, indien verwezenlijkt, tot een leven van nederig dienstbetoon in des Meesters dingen zou hebben geleid. Toen bij een latere gelegenheid dan die van zijn onderhoud met Christus, de hoogepriesters en Farizeeën de dienaars, die waren uitgezonden om hem te vangen en die terugkwamen, om hun mislukking te melden, hiervan een verwijt maakten, trachtte Nicodemus, een van den raad, op zachte wijze tegen het moorddadig voornemen der oversten te waarschuwen, door in vragenden vorm een algemeen voorstel te doen: „Oordeelt ook onze wet den mensch, tenzij dat ze eerst van hem gehoord heeft en verstaat wat hij doet?” Hij ontving van zijn collega's een minachtend antwoord en schijnt zijn goedbedoelde poging te hebben opgegeven (Joh. 7:50-53; lees voorafgaand verzen 30-49). Daarna lezen we wederom van hem, dat hij een kostbare hoeveelheid mirre en aloë bracht, ongeveer honderd ponden in gewicht, om bij de begrafenis van Christus' toen gekruisigd lichaam te worden gebruikt, doch zelfs bij deze gulle en toegewijde daad, waarin zijn oprechtheid van doel niet valt te betwijfelen, was Jozef van Arimathea, een man van stand, hem voor geweest; deze had stoutmoedig het lichaam gevraagd en voor een eerbiedige begrafenis gezorgd (Joh. 19:38-42). Niettegenstaande deed Nicodemus meer dan de meesten zijner geloovende metgezellen onder de edelen en grooten; en allen dienen dit in hem te eeren; hij zal zijn loon niet verliezen.

¹⁾ Aanteekening 8. Zie „Art. des Geloofs”, Lezing V: 1-5, (blz. 77-80).

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR SEPTEMBER 1935

AVONDMAALSVERS

Hoe groot uw wijsheid, Hemelhof,
 Uw liefde, o hoe mooi,
 Die onzen Heiland zond in 't stof,
 Aan smart en dood ten prooi.

2^{1/2} MINUUT TOESPRAAKJES

- 1 September. Pioniers: Van Winter Quarters naar Grand Island.
 Pioniers: Van Grand Island naar Port Laramie.
 Kerkgeschiedenis.
- 8 September. Ruth.
 De Jongen Samuel. Oude Testament.
- 15 September. Paulus in de Gevangenis.
 De wereld ten onderste boven gekeerd.
 Het Nieuwe Testament.
- 22 September. Gezond verstand.
 Eerlijkheid. Evangelie Boodschap.
- 29 September. Van Judea naar Galilea, (Hoofdstuk 11 „De Ster”
 van 15 Juli 1935).
 Eerste gebeurtenissen in de openbare bediening van
 onzen Heere, (Hoofdstuk 12 „De Ster” van 15 Juli
 1935). Oudersklas.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Het derde gebod: Exodus 20 : 7).

Gij zult den naam des Heeren uws Gods niet ijdellijk gebruiken, want de Heere zal niet onschuldig houden, die Zijnen naam ijdellijk gebruikt.

Deze maand gaan we in onze Zondagsschool nog een nieuw lied leeren. De titel is: „Het nu, wijl de zon schijnt.” Het is geschreven door Evan Stephans, een groot musicus en een lid onzer Kerk. Zoals we ons allen herinneren, werd dit lied op de laatste Juni-conferentie aan de leden onzer Kerk voorgesteld. Wij willen, dat dit lied op alle Zondagsscholen wordt geleerd en *gebruikt*. Enkele gemeenten hebben de gewoonte, een lied gedurende een maand in te studeeren en dan te vergeten, doch wij hopen, dat dit lied gewoon voor onze openings- en sluitingsoefeningen zal worden gebruikt. Er spreekt pit en levenslust uit en moet dus niet worden „getrokken.” Laat ons allen trachten muziek en woorden goed te leeren, zoodat, wanneer ons wordt gevraagd, het als openingslied te zingen, wij het *goed* kunnen zingen.

Binnenkort zult U de exemplaren van dit lied in bezit hebben.

Sterling K. Hixson, Opziener.

INHOUD

Samenwerking	253	Najaars-Conferenties	263
Boodschap aan Jeugdwerk-leidsters	254	Rijm van 't Rotsgebergte	264
Heeft profetie opgehouden?	256	Van de Redactie :	
Is ons Jeugdwerk Zendingswerk?	257	Het Eeuwfeest van de Leer en	
Zeven speciale oogmerken voor		Verbonden	265
de ouders	259	Priesterschapslessen	266
Voor jonge ogen	259	Jezus de Christus	267
Zendingsnieuws	262	Zondagsschoolwerk voor Sept.	272